

Gyuricza László

Horoszkóp-vizsgálat

Loyolai Ignác és Emanuel Swedenborg sorsösszefüggéseiben

A most következő vizsgálódás két szellemtudományos tényből indult ki, amelyeknek mindegyikét - mint kutatási eredményt - kizárólag az antropozófiában találjuk meg, amelyeket Rudolf Steiner egy új kozmológiai és asztrológiai szemlélet kialakításához adott meg számunkra. Az egyik a halál-konstelláció jelentőségére való utalás, másik pedig a jelenlegi kultúrkorszakunkban, a Mars-szférában végbemenő változásokra vonatkozó összefüggés, amellyel részletesen is foglalkoztunk már egy korábbi számunkban (1).

A címben megjelölt inkarnációkat tekintve elegendő támaszra és kiindulópontokra lelhetünk Rudolf Steiner kijelentéseiben ahhoz, hogy halál-, ill. születési konstellációik alapján néhány aspektust tekintve horoszkóp-vizsgálatokat folytathassunk, és ezen keresztül még az említett Mars-problémával kapcsolatban is egészen sajátos eredményeket lássunk meg. Így az általános kozmológiai összefüggésekből eljuthatunk a konkrétumokig, legalábbis, amennyire ez a jelen keretek között lehetséges.

Rudolf Steiner, egyes emberi lelkek inkarnáció-sorozatának felfedésével az általános szellemi és karma-törvényszerűségeket olyan szemléletessé és konkrétá tette, amely egészen világossá és bensőségessé mélyíti az egyes összefüggések megértését. Az általa felvázolt példák közül számomra különösen érdekes tapasztalást adott egy individualitás két egymást követő inkarnációja. Ez a lény mint Loyolai Ignác, majd ezt követő újrászületésében, mint Emanuel Swedenborg jelent meg a földi világban.

Loyolai Ignácnak - akit leginkább Szent Ignácként emlegetünk -, a Jezsuita rend megalapítójának élettörténetében mintegy legenda-szerűen magasodik ki „pálfordulásának” története. 1521. május 20-án, éppen pünkösd napján, az észak-spanyolországi Pamplona várának védői közül megsebesült egy tiszt, Don Inigo de Loyola. Egy mozsárágyú lövedéke robbant be a vár falán és szétroncsolta Inigo lovag jobb térdét és lábszárcontjait, valamint a bal lábát is súlyosan megsebesítette. A történelem viharában, a véget nem érő háborúk forgatagában egy ilyen mindennapos történet bizonyára feledésbe is merül, ha nem ez a lovag vált volna később - különös vallásos elhivatottságával - a Jézus Társaság megalapítójává. Inigo de Loyola, baszk nemesi családból szár-

mazott, és ugyan szülei elkötelezetten nevelték a katolikus erkölcsre, az ifjú Inigo eleinte korántsem vallásos buzgalomával, áhítatával tűnt ki. Mindig vidám, eleven gyermek volt, felnövekedve pedig jó kiállású, büszke, bátor lovag vált belőle, akit - későbbi saját elmondása szerint - megkísértettek a világi kihívások és ezekkel szemben alul is maradt. Különösen hiú volt külső ápoltságára, hajának, kinézetének milyenségére, erre mindig sokat adott, szerette, ha a hölgyek megnézik, nem vette meg az életörömet, gyakran keveredett vehemens, lobbanékony természete miatt a legkülönfélébb kalandokba. Ugyanakkor bátorsága, nagylelkűsége, nyíltsága is megmutatkozott, ahogyan némely kortárs iratból ez megmutatkozik. Ifjú becsvágya a hírnév és a dicsőség megszerzése felé hajtotta, mígnem bekövetkezett életében a sorsdöntő fordulat.

Sebesülése után, mikor hazaszállították, orvosai közölték vele, hogy a csontokat újra el kell törni, mivel rosszul forrtak össze. Inigo ragaszkodott a műtéthez, ami után napokig élet-halál között „lebegett”. Péter-Pál éjszakáján következett be a fordulat, amelyet Ignác, Szent Péter csodálatos beavatkozásának tulajdonított. Lassan erőre kapott, de csontjai így sem forrtak össze rendesen, egy kiálló csontot még le is kellett fűrészelni a lábszárából, de a borzalmas műtét sem riasztotta el Inigot a reménytől, hogy újra meggyógyuljon. Legalábbis ekkor még ebben hitt, és remélte, visszatérhet régi életéhez. Lába soha nem gyógyult meg teljesen, jobb lába rövidebb maradt, egész életében sántított, és fájdalmak gyötörték sérülése miatt. A lábadozás alatt szeretett volna lovagregényeket olvasni, amelyeket ifjúkorából annyira szeretett, azonban a Loyola-kastélyban ilyen nem volt, így hát olvasmányként egy Jézus életéről és egy, a szentek életéről szóló kötetet kapott kézbe, másféle olvasmány nem adódott a házban. Ezeknek az olvasmányoknak a révén kezdett lelkében gyökeres átalakuláson keresztül menni.

Szent Ignác pontos születését nem tudjuk, csak annyit, hogy 1491. második felében jött világra, azonban ahhoz ez teljesen elegendő, hogy megállapítsuk, a fent leírt események Inigo 29. életévében következtek be. Loyolai Ignác életében nem is a születési horoszkópja érdekel minket, hanem az a konstelláció, amellyel élete végén a szellemi világba távozott, vagyis az ún. halál-horoszkópja.

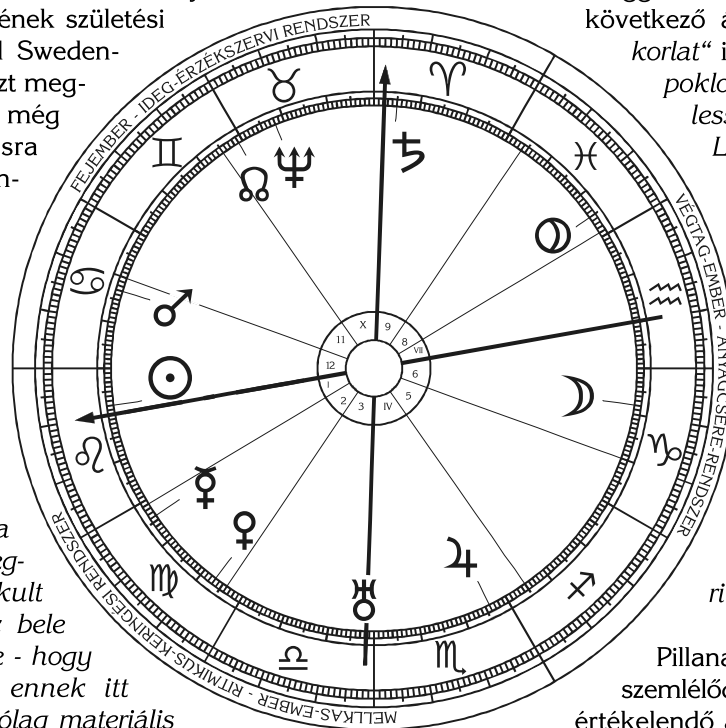
Amennyiben a születési konstelláció a születés előtti kozmikus felkészülésnek egy letükröződése, mintegy a térbe és az idő minőségébe rajzolt „térkép” a szülött élettervéről, amely égi óráként jelzi a jellem és az életsors momentumait, úgy a halál-horoszkóp egy élet elvégzett munkájának kvalitásáról, esszenciájáról nyújt tájékoztatást. Mivel a halál-kapun való átlépés a szellemi világba való belépést, megszületést is jelenti, ez a konstelláció bizonyos mértékig arról is felvilágosítást ad, milyen minőségben halad végig a halál után a lélek az egyes szférákban. Ha mindezen törvényszerűségeket látjuk, akkor előttünk áll az az összefüggés, miszerint egy lélek a születési konstellációjával meghatározott módon igazodik az előző életének halál-konstellációjához, mivel az előző életének esszenciája alapján alakítja ki elkövetkező inkarnációjának sors-eseményeit.

Vagyis Loyolai Ignác halál-konstellációját - Rudolf Steinernek köszönhetően - összevethetjük következő megtestesülésének születési horoszkópjával, Emanuel Swedenborg képletével. Mielőtt ezt meg tesszük, szükségünk van még néhány sors-vonatkozásra Loyolai Ignácot és Swedenborgot illetően.

Rudolf Steiner Loyolai Ignáccal kapcsolatban így ír: „Loyolai Ignácnak sikerült létrehoznia a Jézus rendet, kizárólag azokkal az erővel, amiket éppen sérült lába folytán birtokolt. És ebben az alapításban az a legérdekesebb, hogy a leghatározottabb módon okkult akaratgyakorlatokat visz bele a praktikus vallási életbe - hogy miként minősítjük ezt, ennek itt nincs jelentősége -, kizárólag materiális módon, nagyszabásúan, akaratgyakorlatokkal akarja a Földön a Jézus-ügyet képviselni. (...) Ez a kereszténységet a legnagyobb mértékben meríti bele a materiális életbe, de ezt felfokozott szellemi erővel teszi. (...) A Jezsuita rendnek megvan az a szabálya - a szokásos szerzetesi fogadalmakon, gyakorlatokon, mindazon kívül, amit a leendő jezsuitának végig kell csinálnia, ha pap akar lenni -, hogy feltétel nélkül aláveti magát a pápa parancsának. (...) Ez ugyan kétes dolog, mégiscsak önzetlenség. Ez az önzetlenség a jezsuitizmus gyakorlatában megvan, és ez viszont óriási erőgyarapodást jelent. Mindaz, amit valaki úgy visz végbe, hogy azt óriási erő kifejtéssel és intenzitással cselekszi és nem önkényesen, nem valami emóció alapján, az hatalmas erőt ad. Ez az erő - úgy lehet mondani - a materiálisnak az alsó rétegeiben működik, mégis, ez szellemi erő.” (2)

Loyolai Ignác pedig éppen olyan elszántsággal és vehemenciával veti bele magát vallásos áhitatába, az aszké-

tizmusba, az önsanyargatásba, lelki gyakorlataiba, amelyen erővel azelőtt hírnévre és dicsőségre vágyott. Hogy miért is akaratgyakorlat az, amelyet Loyola Ignác alkalmaz, és miért vezet a materiális lét alsó régióiba, ezt most nem célunk részleteiben taglalni, ám elemi érzékeltetéséhez, ill. gondolkodási alapnak álljon itt egy rövid részlet magától az alapítótól: „A jezsuitának, mint egy holttestnek, úgy kell engedelmeskednie, akivel bármit lehet tenni... úgy kell átengednünk magunkat felleteseinknek, mint egy viaszdarabkának, amely formálni engedi magát akarat és ellenállás nélkül, mint egy holttestnek, mint egy kis fesületnek, amelyet egyik oldalról áttesznek a másikra... így kell mindig kéznél lennünk, hogy a rendet szolgáljuk, hogy az olyan módon használjon fel, ahogyan jónak látja... hinnünk kell, hogy a fekete fehér, ha az egyházi felsőbbség ilyennek jelenti ki...” (3)

Érzékiséggel átítatott miszticizmusát pedig a következő általa ajánlott „mellék-gyakorlat” illusztrálhatja: „Képzeld el a poklot teljes hosszúságában, szélességében és mélységében. Látás: nézd a pokol tüzének mérhetetlen terjedelmét, az elkárhozottak vergődését, az ördögök kegyetlenségét. Hallás: halld sóhajait, nyögéseiket, kétségbeesett segélykiáltásait, üvöltésüket. Szaglás: gondold az égő húsnak, a kátránynak, a kénnek fojtó bűzére. Tapintás: képzeld a pokol lángjainak kínjait, amelyek a testet, a lelket gyötörik.” (3)

Pillanatnyilag eltekintünk attól a szemlélődéstől, hogy mindez hogyan értékelendő a helyes én-fejlődés, a morális-szellemi törvények szempontjából, pusztán csak annyiban állítjuk magunk elé ezeket a tényeket, hogy mindennek reflexióját - mint Loyolai Ignác életének esszenciáját - megtaláljuk-e halál-horoszkópjában.

A képletre tekintve (lásd az ábrát a 34. oldalon), a konstelláció szembetűnő súlypontja, hogy a halál idejében (1556. július 31. 5h20, Róma) a Szaturnusz az égbolt legmagasabb pontján áll. Ha a transzcendens bolygókat egyelőre figyelmen kívül hagyjuk - amelyek csakis szellemi szempontból vehetők számításba -, a horizont felett csak a Szaturnusz és a Mars tartózkodik az ósbolygók közül, tehát ezek erői a lélekre direkt módon hatnak, míg a horizont alatti égboltról érkező sugárzások csak a Földön keresztül, közvetetten érvényesülnek. (Ez a fajta konstellációs hatás természetesen csak a halál időpontjára és közvetlenül a test elhagyását követő rövid időszakra vonatkozik, a szférákban a Föld helyzete már

nem játszik szerepet a kozmikus átélésben.) Fontos momentum, hogy a Nap felkelőben van a keleti horizonton, vagyis a lélek éppen a felkelő Nap sugaraival távozik el a testből. Ezt a Nap-élet felé kihúzóást - vagyis az étertest közvetlen kapcsolódását a kozmikus élethez, valamint ezzel együtt a lélek kiáradását a bolygó-ritmusokba - viszont erősen fékezi, gátolja a Szaturnusz közvetlen, akadálytalan hatása, amelynek visszatartó, megmerevítő ereje, most hasonlóképpen hat a távozó étertestre, mint ahogy a Szaturnusz által képviselt kozmikus ólom-folyamat lehatárolóan, megmerevítően hat minden elevenre.

Loyolai Ignác sérülése révén a végtagrendszerében egy olyan csírabeli adottságra tett szert, amely az akarati erők sajátos felébresztésére adott alkalmat. Az ezzel összefüggésben lévő betegség-folyamatok, ill. fájdalom következtében pedig az asztrálest rendellenes viszonyba került az étertesttel és a fizikai testtel, mélyebben belenyomult az étertestbe és a fizikai testbe, mint a betegség nélkül lehetett volna. Éppen ennek köszönhetően alakíthatta ki érzékiségbe húzódo okkult akaratgyakorlatait. Mivel a Szaturnusz éteri síkon az érzékszervi életet alakítja az ólom-folyamat életet visszaszorító tendenciájával, asztrális síkon pedig az asztrálest felső részét uralja - ill. innen irányítja az egész asztrálest folyamatait -, ezért az érzéki élet, ill. az asztrálest jellemzett deformációja közvetlenül a halál után Loyolai Ignácnál, már az éteri szférában szükségszerűen egy rendellenes állapotot hozott létre.

„Közvetlenül azt követően, hogy Loyolai Ignác a halál kapuján átment, minden egészen másként volt, mint más emberek esetében. A többi ember, miközben nem közvetlenül a halál után, hanem néhány nappal később, étertestét leveti, röviden pillant vissza a földi életre, azt megelőzően, hogy megkezdi a vándorlást a lélekvilágon át. Loyolai Ignác esetében ez a visszatekintés hosszú volt.“ (2)

Ezt mutatja a Szaturnusz. Valamint még azt is, hogy mindaz a lemondás, megpróbáltatás, amit részben fizikailag, részben lelkileg-szellemileg el kellett viselnie, éppen olyan esszenciális minőséget mutat, amelyet kozmikusán az a konstelláció fejez ki a legjobban, ahogy a Szaturnusz a Kos jegyében áll (Kos: tüzes, célirányos akarat; Szaturnusz: alázat, áldozat-akarat - az Akarat szellemei örökségeként). Szaturnusz a Kos jelében nem mást jelent, mint: magamat legyőzni, „leigázni“, önmagam akaratát megregulázni fizikai és lelki megpróbáltatások által. Ez Loyolai Ignác életének egyik legjelentősebb tapasztalása.

Történik még valami jelentős, amiről Rudolf Steiner beszámol: *„Éppen ezeknek a megpróbáltatásoknak a módja miatt, amelyek Loyolai Ignác lelkében felhalmozódtak, létrejött egy bizonyos intenzív kapcsolat a Mars-géniusszal.“ (2)*

Bár ebben az előadásban Rudolf Steiner nem mondja ki a nevét, de ha figyelmesen követjük az összefüggéseket, világossá válik, hogy ez a Mars-géniusz nem más, mint Buddha.

Loyolai Ignác világi életében éppen 29 éves korában áll be a nagy változás, amelynek következtében egész addigi életét hátrahagyva, bizonyosfajta vallásos-aszkétikus-szerzetesi életmódba kezd (még ha szokatlan módon is). Buddha éppen 29 éves korában vált Buddhává, akkor szabadult meg a leszületek sorozatának szükségességétől, és ekkor kezdte el valódi spirituális küldetését, egyelőre még földi testben, majd ezen utolsó inkarnációja után tovább folytatta emberiséggel kapcsolatos feladatait a szellemi világban. Rudolf Steiner, *„Az élet a halál és az újraszületés között“* c. ciklusában kifejti, hogy Buddha későbbi Mars-küldetésének éppen az volt a lényege, hogy a leszülető lelkek egyszerre legyenek képesek a világi-gyakorlati életben helytállni, miközben a spirituális gondolatok felvételére is alkalmassá válnak. Ha Buddha Mars-feladatát nem hajtotta volna végre, a világ két részre szakadt volna, a csak materialistán gondolkodókra és azokra, akik spirituális életet választanak, de szerzetesi, világtól való visszavonultsággal, ahogyan azt Assisi Ferencnél láthatjuk. Buddha Marsra távozása óta egyre több olyan inkarnációval találkozhatunk, amelyben az ember egy ideig világi, praktikus életét éli, majd egyszerre érdeklődni kezd a spiritualitás iránt, vagy akár élete egy bizonyos pontjától csak is a spirituális világnézet szerint él.

Loyolai Ignác sorsát tekintve olyan helyzetbe került, hogy egy speciális módon, bizonyos egyensúlytalanságokkal hozta létre ezt a szerzetessé válást, amely ugyanakkor mégiscsak hatalmas szellemi erőt kölcsönzött neki. Halálakor (1556) Buddha még nem hathatott az előbb felvázolt módon Ignác életére, hiszen éppen a 16. század második felében bontakoztatta ki erőit a Mars-szférában, és a 17. század elejétől hozza magával az említett egyensúly lehetőségét. De azáltal, hogy Ignác egy ilyen sajátos sors eredményeit hordozta magában, lehetővé vált, hogy a Föld éteri szférájában Buddhával szoros szellemi kapcsolatba kerüljön. Azután Buddhával való kapcsolata révén később a Mars-szférában a földi életére vonatkozó rendellenességek olyan mértékben átalakultak, hogy tulajdonképpen a legmesszebb került a jezsuitaságtól.

A halál-képletben a Mars - a Szaturnusz melletti direkt hatásával - ezt az átalakulást sejteti. Mivel a Mars a Kos uralkodó bolygója, a Szaturnusszal közvetlen kapcsolatba kerül, és együtt válnak meghatározóvá a lélek exkarnációs ívében. A Mars megmutatja, hogyan fordult át minden harciasság, tetterő, becsvágy a vallásos élet egyes megnyilvánulásaiba. A Vénusszal való kapcsolatában (72 fok - szellemi útra lépést jelző egyik konstelláció) mutatja, ahogy a hitben, ill. a felekezethez való tartozásban, szinte megszállottan tevékenykedett - mindezt a teljes meggyőződéssel, hogy *„Isten nagyobb dicsőségére“* teszi. Többek között ennek a konstellációnak köszönhető, hogy buzgalma egyfajta érzéki misztikába torkollik. A Mars és a Jupiter viszonyában (135 fok - jövőt alakító fényzőg) pedig azt látjuk, hogy az a mély vallásos impulzus, ami a Skorpíó jegyében álló Jupiter által létrejöhett, bizonyos diszharmóniát hordoz magában, bár elkötelezettségéhez nem férhet kétség, de fanatizmushoz, szélsőséghez vezetett. Ennek megoldása to-

nak polihisztora, lángelméje, ha művész ember lett volna, „a kor Leonardójának” is nevezhetnénk. Hihetetlen termékenységgel adta ki tudományos munkáit, amelyek az algebrai tankönyvtől a legbonyolultabb kozmológiai problémákkal foglalkozó filozófiai értekezésig terjednek. Számos találmánya, terve látott napvilágot, többek között egy kocsi, tengeralattjáró, repülő, kályha, gőzgép, gépzongora. Élete első felében teljes mértékben egy mechanikus világképet követett, olyannyira, hogy a lélek és a test együttműködését is ezzel a szemlélettel vizsgálta, noha mindezt zseniális meglátásokkal tette. Rendkívül egészséges fej-erőinek köszönhetően tehát egy sajátos zseni áll előtünk. Alapvetően az ideg-élet, mint gondolkodási élet a Jupiter révén nyilvánul meg, amely nála speciális módon összeolvadt az anyagcsere-életben megnyilatkozó analitikus képességgel (Merkúr), amelynek a fejben való tükröződéseként jön létre az analitikus, racionális gondolkodás. Tehát az analitikus (Merkúr) és a szintetikus (Jupiter), rendszerben történő gondolkodási képesség nála egyszerre nyilvánul meg, mindez rendkívüli fegyelmezettséggel, mérnöki igényességgel és pontossággal, amely minőséget a Bak jegy kölcsönzi ezeknek a princípiumoknak. Újszerű, forradalmi gondolatai pedig abból származhattak, hogy az előző életben, az Uránusz princípiumhoz kapcsolódó szellemi csíraállapot a halál és a születés közt olyan változásokon ment át, amely most szintén a fej erőit - a Bika jelében - teszi különlegesen erőssé. A Jupiter-Merkúr együttállás konstellációja az Uránusszal biztosítja a zseniális gondolatvilág szellemi bevilágítását.

„Emellett az a lélek, aki állandóan a Föld közelében maradt, nem tudott beleszállni abba a földi testbe, ami a számára, Emanuel Swedenborgként lett megadva. A teste olyan állapotban volt, hogy Swedenborg amíg elérte a negyvenes éveit, csak egy rendkívül egészséges testet birtokolt, egészséges aggyal, rendkívül egészséges étertestet egészséges szervezettel, egészséges asztrálesztet. De ő, miközben ezekkel a szervezetekkel a saját korának legmagasabb rendű tanultságát fejlesztette ki, a negyvenes éveiben, az én kifejlődését követően, akkor, amikor a szellemi mivoltának a kifejtéséhez jutott el, egy befolyás alá került, addig mintegy vissza volt tartva: Swedenborg, élete negyvenes éveinek elején annak a Mars-géniusznek a befolyása alá került, akiről már beszéltem. Ez a Mars-géniusz szólalt meg mindazzal a tudással, amit ő akkor a világmindenségről tudott.” (2)

Vagyis Swedenborgnak élete első szakaszában, bár rendkívül egészséges lénytag-konstitúciót kapott, és a természettudományok zsenije volt, mégsem tudtak képességei teljes mértékben kibontakozni. Amikor életkorában elérte a 42 éves kort, a hetességek közül a Mars-időszakot (4), akkor kapcsolódott be életébe a Mars-lény, vagyis Buddha. Negyvenes éveiben több átfogó munkát is írt, ahol a természettudományos témák filozófiai rálátása már nem a mechanikus világképen alapult, hanem az organikus látásmód hatotta át, amely fokozatosan eljuttatta őt a világmindenség spirituális szemléletéhez. Emögött a spiritualizált világszemlélet mögött a Buddha-lény impulzusa állt. A születési horoszkópban a

Jupiter - a hozzákapcsolódott Merkúrral - és a Mars közötti konstelláció tükrözi annak a munkának a folytatását, amelyet Loyola Ignác halál-képletében megállapítottunk (Mars-Jupiter 135 fok). Itt, Swedenborgnál egy kvadrát (90 fok) fényszöggel mutatkozik meg, amely esélyt ad a két princípium kimunkálására. Ez a feszültség - amely eleinte gátként működik és a két erő úgymond paralizálja egymást - tartja vissza a gondolkodást (Jupiter-Merkúr) attól, hogy az elmúlt életből átdolgozott fej-erők (Mars) révén spiritualizálódjon, azonban, ahogy meghaladja a 42 éves kort, a gát egyszerre felszabadul, és a gondolatok átszellemiesednek. Ezzel együtt, ami eddig a Jupiter-Merkúr és az Uránusz konstellációjából adódóan mérnöki, természettudományos zsenialitásként jelenik meg, az innentől - éppen az Uránusz révén - lehetővé teszi az imaginációk megjelenését. A Mars ezen hatása visszacsatolásként megmozgatja természetesen a már említett Szaturnusz, Vénusz-Hold bolygókapcsolatokat is, amelyek az emberbaráti, szolid, visszafogott természetet (Nyilas jelében álló Vénusz-Hold) spirituális-vallásos szemléletté mélyítik.

Swedenborg 1736-ban lejegyzí álmaiban kapott vízióit, de ezekről tulajdonképpen csak későbbi, 1743-as saját maga által írt visszaemlékezésekből tudunk (a feljegyzések elvesztek), majd - saját elmondása szerint - 1743-ban nyílik meg számára ténylegesen a szellemi világ, amelynek megnyilatkozásait főként imaginatív képekben képes felfogni. Ezeket az élményeit gondosan lejegyzí, ugyanolyan mérnöki precizitással és tárgyilagossággal, ahogyan természettudományos munkásságát is végezte. Innentől kezdve a világi élettől egyre inkább visszahúzódik, majd 1745-től, isteni elhivatottságra - amely arra szólítja fel, hogy a szellemi világ közléseit továbbítsa az emberek felé - végképp visszavonultan él, viszonylagos szegénységben, élete végéig, 1772-ig. Ha ezt a momentumot is figyelmesen megnézzük, akkor az sem kerülheti el figyelmünket, hogy a szellemi világ megnyilatkozása, visszavonultsága és élete vége között 29 év telik el, éppen annyi, amennyit előző élete első felében világi hivatásával töltött. Itt egy olyan összefüggés gyakorlati megnyilvánulását látjuk, amelyet Rudolf Steiner „A karmikus összefüggések ezoterikus vizsgálata 2.” c. kötetben vázol fel, miszerint bizonyos impulzusok, találkozások, amelyek az élet első felében érték a születést, következményeiket, hatásaikat az elkövetkezendő élet második felében fejtik ki.

Az is fontos információ számunkra, hogy 55 éves korában nyílik meg szellemi szeméi előtt a szellemi világ, hiszen ez a Szaturnusz-korszak (56-63 év) küszöbén történik, majd ennek átlépésekor, 57 éves korában végleg elkötelezi magát a szellemi világ szolgálatának. Így a másik oldalról (Szaturnusz-Mars oppozíció) a Mars impulzusa a szellemi magaslatokba emelkedik, és a Szaturnusszal megoldásra kerül egy élet tervezett vállalása, karmikus feladata. Annak a léleknek a spirituális fejlődése, aki előző életében még, mint Loyola Ignác bizonyos rendellenességgel jutott az isteni világképhez, most magasabb szintre helyeződött Emanuel Swedenborg sors-felvállalásában.

Természetesen abban a korban sem és ma sem nézi mindenki elfogulatlanul, ha közvetlen környezetében azt látja egy ismerősén, hogy addigi sikeres vagy kevésbé sikeres világi élete gyökeres fordulatot vesz, és egyszerre szellemi dolgokkal kezd foglalkozni, pedig a Buddha-impulzus ilyen megnyilvánulására mai életünkben is több példát láthatunk.

„Ma véghez viszik azonban azt a mutatót, hogy a tudomány csúcsára elért embert elismerik addig, amíg kedvük tartja, azután pedig bolondnak nevezik. (...) Mit sem számít, hogy Swedenborg nemcsak azt vitte véghez a tudományban, amit a többiek is tudtak - már az is elég volna -, hanem toronymagasan kortársai fölé magasodott a tudományban, 55 éves korában pedig a szellemi világ tanújává vált.“ (5)

Swedenborg, ezekkel a képességeivel mintegy példázza azt a lehetőséget, hogyan fér meg és hogyan termékekenyitheti meg egymást a szigorúan tudományos gondolkodás és a szellemi világ látása.

Utolsóként pedig imaginatív képességének minőségéről kaphatunk egy árnyaltabb képet, ha életrajzában felfigyelünk arra, hogy Swedenborg a gondolkodás, ill. a szellemi igazságok befogadása közben gyakran tartotta vissza a lélegzetét. Elmondása szerint ez az eszköz *szükséges ahhoz, hogy a szellemi lényekkel együtt lehessen*. Ebből látjuk, hogy *„technikájában“* ösztönösen megtartott valamit abból, amit a régi beavatott iskolákban tanítottak. Vagyis, hogy a légzés uralásával és a tudat kiüresítésével értek el szellemi élményeket. Ő azonban már a gondolkodás kiélézése, koncentrációja érdekében tartotta vissza lélegzetét, vagyis a tudat felerősítésére törekedett. Ezt mutatja a Szaturnusz és a Mars szembenál-

lása, vagyis a Szaturnusz lefékezi a légzési életet (Mars), mintegy arra kényszeríti magát a fej-erők által (Mars a Kos jegyben), hogy a fejbe - a légzés polaritását kioltva - behívja a kozmikus gondolatokat. Ez még nem teljesen a modern ember számára követendő technika, amely az én-beavatáshoz vezet, és amelyet Rudolf Steiner dolgozott ki, mégis a tudat koncentrációját, felerősödését eredményezte Swedenborgnál. Ezért a számára megnyilatkozó imaginációk ugyan rendkívül jelentősek, azonban - Rudolf Steiner szerint - inkább csak jelzés-szerűek, szimbolikusak, amelyek értékelését csak a szellemi világban jártas kutató végezheti el.

Vizsgálódásaink során még messze nem merítettük ki az adott képletek részleteit, ugyanakkor talán érzékeltethettük a szellemtudomány alapjain álló asztrológia látásmódját, ahogyan ábrázoltuk az egy-egy konkrét összefüggésre vonatkozó elemeket.

1. Metamorfózis 2006/1; „A szabadság felé vezető út, az áldozat szemszögéből“
2. Rudolf Steiner: „A sors, az emberek és az emberiség fejlődésében. Ezoterikus vizsgálatok“ (2. ea.; GA126)
3. Rác Zoltán: „Jezsuiták tegnap és ma...“ (1974. Kossuth kiadó)
4. 0-7 év - Hold; 7-14 év - Merkúr; 14-21 év - Vénusz; 21-42 év - Nap; 42-49 év - Mars; 49-56 év - Jupiter; 56-63 év - Szaturnusz
5. Rudolf Steiner: „A Golgotai Misztérium megértésének alapelemei“ GA175

Életrajzi források:

- Jablonkay Gábor: Loyolai Szent Ignác, Jézus-Társasága Alapítójának Élete és Működése (Budapest, 1921.)
 Martin Lamm: Swedenborg, Eine studie über seine Entwicklung zum Mystiker und Geisterseher (Leipzig, 1922)

Reményik Sándor: Márványtömb

Áll formátlanul, faragatlanul:
 Nyers, puszta kőtömb, szikla-hatalom,
 A művésszel áll szemközt zordonul,
 Ki tépelődik már az Alakon.

A felszikkázó márványereken
 Sivár, kietlen dac vonaglik át,
 A kő, s a lélek perbeszállni kész:
 Vajjon ki nyeri meg ezt a csatát?

A művész büszke homloka mögött
 Bontakozik fénylőn egy istenarc,
 A természet, az ő márvány tagad:
 Ember, minek az egetvívó harc?

A véső cseng és döng a kalapács,
 A márvány tűr és konokul kacag,
 Egy elhibázott mozdulat csupán,
 S a formán újra úr az ősananyag.

A véső cseng és döng a kalapács,
 Tán - évekig - míg elkészül vele,
 Talán a márvány istenarcot ölt,
 Talán a művész elpusztul bele.